

Ściegiennego Piotra

Dzielnice: Żoliborz

Osiedla: Stary Żoliborz

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1926

Opis

Piotr Ściegienny (1800 lub 1801-1890) - ksiądz katolicki, przywódca chłopski, działacz niepodległościowy. Przyszedł na świat w podkieleckiej wsi Bilcza, w rodzinie gajowego. Ukończył szkołę elementarną w pobliskich Brzezinach a następnie Szkołę Wojewódzką w Kielcach. Po jej ukończeniu przez pewien czas pracował jako nauczyciel, we IX 1827 roku przyjechał do Warszawy, gdzie jako kleryk seminarzysty wstąpił do klasztoru pijarów. Ze względu na swoje doświadczenie został jednak szybko przeniesiony do Opola Lubelskiego, gdzie został nauczycielem w miejscowej szkole pijarskiej. Tam też zastał go wybuch powstania listopadowego, podczas którego - oprócz działalności kościelnej - prowadził punkt opatrunkowy. W 1832 roku przyjął święcenia kapłańskie i został wikarym a po roku, w związku z likwidacją szkoły, znalazł się w pobliskiej miejscowości Wilkołaz. Tam popularyzował konspiracyjne otrzymywane teksty Joachima Lelewela i Maurycego Mochnackiego a także twórczość Adama Mickiewicza. Interesował się problemem ubóstwa wśród chłopów a także metodami przeciwdziałania mu. Nawiązał wówczas kontakty ze spiskowcami warszawskimi i lubelskimi, opublikował również kilka swoich książeczek patriotycznych ("Aforyzmy o urządzeniu społeczeństwa polskiego", "Trzeba tylko chcieć") oraz religijnych ("Krótki a prawdziwy wykład nauki Jezusa Chrystusa" i "Myśli ułatwiające rozumienie nauki Jezusa Chrystusa"). W 1840 roku wydał swoją słynną "Złotą Książeczkę czyli Historię rodu ludzkiego" a później "List ojca św. Grzegorza do rolników, rzemieślników, chłopów, mieszczan, żołnierzy, do lokajów, pisarzy i ekonomów z Rzymu przysłany", w którym nawoływał chłopów (i nie tylko) do zbrojnej walki o odzyskanie wolności. W 1842 roku zorganizował na Lubelszczyźnie i Kielecczyźnie konspiracyjny Związek Chłopski, którego zasadniczym celem była organizacja i przeprowadzenie powstania chłopskiego. Dwa lata potem został proboszczem parafii w Chodlu. Tu - na skutek donosu - został aresztowany przez władze carskie na kilkanaście dni przed terminem planowanego wybuchu zrywu. Podczas trwającego półtora roku śledztwa przyznał się do winy i wyrokiem sądu został skazany na karę śmierci, której wykonanie wyznaczono na 7 V 1846 roku w Kielcach. Tuż przed egzekucją wyrok został zmieniony na zesłanie. Pozbawiony godności kapłańskich został wywieziony do kopalni w Nerczyńsku (wschodnia Syberia) a dziesięć lat później wyrok złagodniono i mógł osiedlić się w Permie. Kolejna amnestia w roku 1867 dała mu możliwość przeprowadzki do europejskiej części Rosji a cztery lata później wrócił do kraju. Początkowo zamieszkał w Wilkołazie, następnie przygarnęli go dalecy krewni w Tarnowie i Matczyni. W 1883 roku władze kościelne uchyliły wyrok sprzed 37 lat i znów mógł odprawiać posługi kapłańskie. Został wówczas kapelanem w lubelskim

Szpitalu Bonifratrów. Zmarł po kilkumiesięcznym pobycie na jednym z jego oddziałów.

Spoczywa:

Cmentarz Katolicki przy ul. Lipowej w Lublinie.

Upamiętnienia:

Brama Straceń Cytadeli Warszawskiej - nazwisko na jednej z tablic.

Do 1954.04.12 był patronem dzisiejszej ul. Kostki-Napierskiego a do 1979.01.01 fragmentu ul. Balickiej.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1926.09.27
